

kunne godt vente med at blive Ministre, naar vi kun kunne faae Landet regjeret efter Forsatningens Grundsætninger. Saa lad den Ting komme, som den skal, eller ikke komme — det er jo heller ikke saa stor en Salignhed at blive Minister. Men de Herrer have det personlige Spørgsmaal i den Grad hængende i Næderne og i Blodet, at de ikke kunne komme frem for det. Hvorfor kunne de aldrig forstaa, naar vi sige: Respekt for vort saglige Nei, eller: Opgiv Provisoriepolitiken? Fordi de stadig have den Tanke, hvordan gaar det saa med Regjeringen, hvordan skal vi klare den, denne Regjering, der gjentagne Gange, baade i Nar og i Fjor har erklæret, at den ikke kan leve uden Genbarmer og Fæstninger? Vi kunne ikke sikkre dem dette, naar vi skulle respektere saglig Forhandling. Det føler de meget godt, og saa ere de for svage overfor Frijselsen. Jeg kan forstaa, at der er dem af de Herrer, som elste denne Regjering, den har gjort Meget for dem, men de bør elste Grundloven mere end Regjeringen. Jeg siger derfor, kast det personlige Spørgsmaal bort; det gjør dem det umuligt at tage fat paa en virkelig saglig Forhandling, og de naae ingen Ting ved det; thi det bliver mere og mere klart for Folk, at det kun er for den ministerielle Side, at det personlige Spørgsmaal spiller en Hovedrolle. Jeg slutter derfor her med at sige: Lad os være enige om at gjøre det saglige Arbejde alvorligt, saa haaber jeg, vi skulle komme til et Resultat, men de maa ikke gjøre sig nogen Illusion. Som vi have sagt det før, sige vi det igjen: Provisorierne faae de os ikke til at godkjende; den provisoriske Politik og Militarismen gaa vi ikke ind paa. Der møde de vort saglige Nei, det maa vi forlange respekteret. Vilde de ikke gjøre sig det klart — ja vel, saa bliver der ingen Forhandling, men saa maa de ogsaa tage Ansvar for Følgerne.

Wagner: Jeg maa udtrykke min Glæde over det Foredrag, som den ærede Folke-tingsmand for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Hollstein-Ledreborg) holdt i dette Mødelik. Det forekommer mig, at der sjældent har været oprullet et saa lyst, glædeligt og venligt Billede for Danmarks Fremtid. Vi se jo, at vi i Virkeligheden ere saa at sige ganske enige allesammen. Høire vil en saglig Forhandling, og Venstre vil en saglig Forhandling, og vi have hørt for et Par Dage siden, eller længere maasse, at hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds angaar, saa længtes han efter det moderate Høire, og da der ikke er Andet end et moderat Høire, saa ser det jo over-

ordentlig glædeligt ud. Det moderate Høire blev sammenlignet, ikke, som jeg havde ventet, med en Elverpige, men med en god Fe, som man stadig ventede at træffe. For at træffe en saadan Fe maa man imidlertid vandre den rette Vej og i Reglen udrette forskjellige, meget ofte vanskelige Arbejder, som oftest 3 Arbejder. Naar man nu spørger mig, om jeg tror, at Oppositionen er paa den rette Vej, svarer jeg ubetinget: Ja, den er paa den rette Vej og hvad mere er, den har allerede udrettet to meget væsentlige og store Arbejder. Den har udrettet det første Arbejde: den har opgivet alle Trusler om Oprør og Selvtægt og aabent og ærligt erklæret — det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) er allerede bleven takket derfor, og jeg vil tillade mig at gjentage Takkens — at de store Ord ikke burde have været talte, naar der ikke fulgte Handling derpaa, og at de kun gjorde Skade. Det er allerede et stort og væsentligt Fremskridt, men vi ere komne endnu et Skridt videre. Vi ere komne saa vidt, at den ærede Opposition respekterer Hs. Majestæt Kongens Ret til at vælge sine Ministre (Hollstein-Ledreborg: Det har altid været saaledes.) Nei, det har ikke altid været saaledes, og det er atter et stort og godt Skridt (Hollstein: Det har altid været saaledes.) Naa, saa meget desbedre, har der i den Henseende alt tidligere været udrettet Noget, er det jo heldigt. Der staar nu det tredie Skridt tilbage. Naar man ellers siger, at det er kun det første Skridt, der koster, passer det ikke i dette Tilfælde. Thi ved at man opgiver Riffelbevægelsen, sparer man jo i Virkeligheden. Tværtimod vil jeg sige, at det her er det tredie Skridt, der koster, men det maa alligevel gjøres, det er, at de Herrer saglig forhandle med os — ikke om Militarismen, for det er Noget, der er lige afstyret fra begge Sider, men om en god og forstandig Ordning af Landets Forsvar. Hvis de Herrer udrette dette tredie Arbejde, som ganske vist koster, men som ikke vil være saa forfærdelig dyrt alligevel, da Pengene komme ind igjen, saa tror jeg, uden at have noget Mandat — jeg staar kun som menig Mand — at de deiligste Ungdomsdrømme, som de have drømt, ville kunne gaa i Opfyldelse. Det er Veien: Hic Rhodus, hic salta!

N. Andersen (Odense Amts 2den Valgkreds): Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Hollstein-Ledreborg) saa stærkt foreholdt os i sit sidste Foredrag, at det, vi ifær havde at gjøre paa denne Side, var at lade det personlige Spørgsmaal falde, skal jeg dog tillade mig